

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 24. juni 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-204/21	<p>Kommissionen mod Polen <u>Emne:</u> Domstolens uafhængighed.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, set i lyset af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende EMRK's artikel 6, stk. 1, og i henhold til artikel 267 TEUF og princippet om EU-retten forrang, idet den har vedtaget og opretholdt artikel 42a, stk. 1 og 2, og artikel 55, stk. 4, i ustawa — Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov om de almindelige domstoles organisation, herefter »lov om de almindelige domstoles organisation«), artikel 26, stk. 3, og artikel 29, stk. 2 og 3, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) og artikel 5, stk. 1a og 1b, i ustawa o sądach administracyjnych (lov om forvaltningsdomstole), i den affattelse, der følger af ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (lov af 20.12.2019 om ændring af lov om de almindelige domstoles organisation, lov om den øverste domstol og visse andre love, herefter »ændringsloven«) samt ændringslovens artikel 8, hvorefter det er forbudt for alle nationale retter at efterprøve, om de EU-retlige krav vedrørende en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, er opfyldt. M.fl.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	28.06.22
C-615/20 og C-671/20	<p>YP <u>Emne:</u> RoL Polen. Disciplinære sanktioner mod polske dommere. Dommer Tuleya og afgørelse fra Disciplinærkammeret</p> <p><u>Sag C-615/20 vedrører:</u> 1) Skal EU-retten – særligt artikel 47 i [Den Europæiske Unions] charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og de heri nævnte rettigheder om effektive retsmidler og retten til en retfærdig og offentlig rettergang</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	28.06.22

	<p>inden for en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov – fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelserne i national ret, navnlig dem, som er nævnt i det andet og det tredje spørgsmål nedenfor, dvs. artikel 80 og artikel 129 i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation) (lov om de almindelige domstoles organisation), samt artikel 110, stk. 2a, i lov om de almindelige domstoles organisation, artikel 27, stk. 1, pkt. 1a, i ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (lov af 8. december 2017 om den øverste domstol), som giver Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol, Polen) mulighed for at ophæve en dommers immunitet samt suspendere denne fra dennes funktioner, og dermed faktisk forhindre dommeren i at træffe afgørelse i de sager, denne er blevet tildelt, navnlig når: a) afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol ikke udgør en »domstol« som omhandlet i chartrets artikel 47, artikel 6 i EMRK samt artikel 45, stk. 1, i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (den polske forfatning) (dom i de forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982); b) medlemmerne af afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol karakteriseres ved at have en meget stærk tilknytning til den lovgivende og den udøvende magt (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277); c) Republikken Polen er blevet tilpligtet til at indstille anvendelsen af visse bestemmelser i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol vedrørende den såkaldte Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdeling) samt at afstå fra at overføre sager, der verserer for denne afdeling, til et dommerkollegium, der ikke opfylder kravene til uafhængighed (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C- 791/19 R, EU:C:2020:277). M.fl.</p> <p><u>Sag C-671/20 vedrører:</u></p> <p>1) Skal EU-retten – særligt artikel 2 TEU og det deri fastsatte retsstatsprincip, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, samt princippet om forrang, princippet om loyal samarbejde og retssikkerhedsprincippet – forstås således, at den er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats nationale ret, såsom artikel 41 b, stk. 1 og 3, i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation), således at en retspræsident – på egen hånd og uden retslig prøvelse – kan træffe afgørelse om at ændre sammensætningen af et dommerkollegium efter at et organ såsom Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdelingen) har givet tilladelse til indledningen af strafferetlig forfølgelse af en dommer, som oprindeligt indgik i dommerkollegiet (dommer I.T. ved den regionale domstol), som omfatter en obligatorisk suspension af dommeren fra dennes funktioner, hvilket navnlig indebærer, at dommeren ikke kan udøve sin funktion i de sager, som han var blevet tildelt, herunder sager, som han var blevet tildelt forud for den pågældende tilladelse? M.fl.</p>			
<p>C-181/21 og C-269/21</p>	<p>G. m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 2 og 19, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (»TEU«) og artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fortolkes således, at:</p> <p>a) En domstol, der er sat med bl.a. en person, der er udpeget til dommerembedet ved denne domstol efter en procedure, der er kendetegnet ved manglende deltagelse af dommerstanden – en dommerstand, der oftest er udnævnt uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt – i en situation, hvor det på baggrund af medlemsstatens forfatningsmæssige <i>acquis</i> er nødvendigt at inkludere dommere, der opfylder disse krav til udnævnelsen og indgår i en institutionel og strukturel sammenhæng, ikke er en domstol oprettet ved lov i henhold til EU-retten, fordi: - betingelsen om afgivelse af en udtalelse om en kandidat til et dommerembede skulle opfyldes af et dommerkollegium, og betingelsen bevidst blev undladt opfyldt i strid med de nationale regler og dommerkollegiets holdning; - det nuværende Krajowa Rada Sadownictwa (det nationale råd for retsvæsenet), der er valgt i strid med den polske forfatning og love, ikke er et uafhængigt organ sammensat af repræsentanter for dommersamfundet, der er udpeget i dets sammensætning, og som er uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og der dermed rent faktisk ikke blev givet en indstilling til udnævnelse til dommerembedet som fastsat i national ret; - deltagerne i udnævnelsesproceduren ikke var berettigede til at iværksætte anke til en domstol som omhandlet i artikel 2 og 19, stk. 1, TEU, samt artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med artikel 47 i [chartret] [?]</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	<p>MF</p>	<p>29.06.22</p>

	<p>b) En domstol, der er sat med bl.a. en dommer, som er udpeget til dommerembedet efter en procedure, der kendetegnet ved vilkårlig indblanding fra den udøvende magt og som ikke inkluderer deltagelse af dommerstanden – idet dommerstanden oftest er udnævnt uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og er uafhængigt af ethvert andet organ, hvilket sikrer en objektiv evaluering af kandidaten – henset til det forhold, at deltagelse af dommerstanden eller ethvert andet organ, som er uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og som kan sikre en objektiv vurdering af kandidaten i proceduren for udnævnelse af en dommer i overensstemmelse med den europæiske retstradition, der er forankret i ovennævnte bestemmelser i EU-traktaten og chartret, og som er grundlaget for Unionen som retsunion, er nødvendig for at kunne anerkende, at en national domstol garanterer det krævede niveau af effektiv domstolsbeskyttelse i sager, der er omfattet af EU-retten, og dermed at princippet om magtfordeling og magtbalance samt retsstatsprincippet sikres, ikke opfylder kravene til en uafhængig domstol oprettet ved lov [?]</p> <p>2. Skal artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47 fortolkes således, at i en situation, hvor domstolen er sat med bl.a. en person, der er udnævnt på de betingelser, der er beskrevet i nr. 1), at:</p> <p>a) disse bestemmelser er til hinder for anvendelsen af nationale regler, der tillægger den øverste domstols kammer enekompetence til at påkende lovmæssigheden af en sådan persons udnævnelse til dommerembedet, og som udelukkende består af personer, der er udnævnt til dommere på de betingelser, der er beskrevet i nr. 1), og som samtidig fastsætter en pligt til at afstå fra prøvelse af indsigelser vedrørende udnævnelse til dommerembedet under hensyntagen til den institutionelle og systemiske kontekst;</p> <p>b) for at sikre effektiviteten af EU-retten kræver de en sådan fortolkning af bestemmelserne i national ret, der gør det muligt for retten ex officio at udelukke en sådan person fra at behandle en sag på grundlag af en analog anvendelse af bestemmelserne om udelukkelse af en dommer, der ikke kan pådomme en sag (iudex inhabilis) [?]</p>			
C-99/21 P	<p>Danske Slagtermestre mod Kommissionen (appel af T-486/18) Emne: Spørgsmål søgsmålskompetence samt evt. om statsstøtte eller ej ved ændring af de danske betalingsregler for spildevandsforsyningselskaber.</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 19. april 2018 i statsstøttesag SA.37433(2017/FC) notificeret under dokument nr. C(2018) 2259 annulleres, — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Erhvervsministeriet Energistyrelsen</p>	Dom	30.06.22
C-470/21	<p>La Quadrature du Net e.a. Spørgsmål: 1. Er civilstandsoplysninger i form af oplysninger om en IP-adresse blandt de trafik- eller lokaliseringsdata, der principielt skal gøres til genstand for en forudgående kontrol ved en domstol eller en uafhængig administrativ enhed, der træffer bindende afgørelser? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende ønskes det oplyst, om direktiv [2002/58] af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, sammenholdt med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i betragtning af den lave følsomhed af data, der vedrører den civile identitet på brugerne, herunder deres kontaktoplysninger, skal fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en administrativ myndighed skal indsamle disse data om de pågældende brugeres IP-adresse uden en forudgående kontrol foretaget af en domstol eller en uafhængig administrativ enhed, der træffer bindende afgørelser? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende ønskes det oplyst, om direktiv [2002/58] – i betragtning af den lave følsomhed af data, der vedrører den civile identitet [på brugerne], af den omstændighed, at disse data alene kan indsamles med henblik på at forhindre tilsidesættelser af forpligtelser, der i national ret er præcist, indskrænkende og udtømmende defineret, og af den omstændighed, at en systematisk kontrol af adgangen til data om hver enkelt bruger foretaget af en domstol eller en uafhængig administrativ enhed, der træffer bindende afgørelser, vil skade opfyldelsen af den samfundsopgave, der er overdraget den uafhængige administrative myndighed, der er beføjet til at foretage denne indsamling – er til hinder for, at denne kontrol foretages i overensstemmelse med hensigtsmæssige retningslinjer, såsom en automatisk kontrol, i givet fald under tilsyn af en intern enhed i det</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	MF	05.07.22

	pågældende organ, hvis embedsmænd, der foretager indsamlingen, er uafhængige og upartiske?			
C-333/21	<p>European Superleague Company</p> <p><u>Emne:</u></p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1 Skal artikel 102 TEUF fortolkes således, at den forbyder et misbrug af en dominerende stilling, der består i, at FIFA og UEFA opstiller krav i deres vedtægter (navnlig artikel 22 og 71-73 i FIFA's vedtægter, artikel 49 og 51 i UEFA's vedtægter samt enhver tilsvarende bestemmelse indeholdt i vedtægterne for medlemsforbundene og de nationale ligaer) om forudgående tilladelse fra de nævnte enheder – som har tiltaget sig enekompetence til at tilrettelægge eller tillade internationale klubturneringer i Europa – for at en tredjepart kan etablere en ny paneuropæisk klubturnering såsom superligaen, særligt når der ikke findes nogen reguleret procedure baseret på objektive, gennemsigtige og ikkediskriminerende kriterier og under hensyntagen til den mulige interessekonflikt, der berører FIFA og UEFA?</p> <p>2 Skal artikel 101 TEUF fortolkes således, at den forbyder FIFA og UEFA at opstille krav i deres vedtægter (navnlig artikel 22 og 71-73 i FIFA's vedtægter, artikel 49 og 51 i UEFA's vedtægter samt enhver tilsvarende bestemmelse indeholdt i vedtægterne for medlemsforbundene og de nationale ligaer) om en forudgående tilladelse fra de nævnte enheder – som har tiltaget sig enekompetence til at tilrettelægge eller tillade internationale turneringer i Europa – for at en tredjepart kan skabe en paneuropæisk klubturnering som superligaen, særligt når der ikke findes nogen reguleret procedure baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier og under hensyntagen til den mulige interessekonflikt, der berører FIFA og UEFA?</p> <p>3 Skal artikel 101 og/eller 102 [TEUF] fortolkes således, at de forbyder FIFA, UEFA, deres medlemsforbund og/eller de nationale ligaer at træffe foranstaltninger, der truer med at pålægge klubber, der deltager i superligaen eller deres spillere, sanktioner, på grund af den afskrækkende virkning, som disse sanktioner kan have? Såfremt der pålægges sanktioner i form af udelukkelse fra turneringer eller forbud mod at deltage i kvalifikationskampe, udgør disse sanktioner da en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF, forudsat, at de ikke er baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier?</p> <p>4 Skal artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF fortolkes således, at bestemmelserne i artikel 67 og 68 i FIFA's vedtægter er uforenelige med disse artikler, for så vidt som disse udpeger UEFA og dens nationale forbund som »oprindelige indehavere af alle de rettigheder, der følger af de turneringer [...], som henhører under deres respektive jurisdiktion«, hvorved de deltagende klubber og enhver arrangør af andre turneringer fratages deres oprindelige ejendomsret, idet UEFA derved har tiltaget sig eneretten til markedsføringen heraf?</p> <p>5 Hvis FIFA og UEFA som enheder, der kræver enekompetence til at arrangere og godkende internationale fodboldklubturneringer i Europa, på grundlag af ovennævnte bestemmelser i deres vedtægter forbyder eller modsætter sig etableringen af superligaen, skal artikel 101 TEUF da fortolkes således, at disse konkurrencebegrænsninger kunne falde ind under den undtagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, når det tages i betragtning, at produktionen forringes i væsentlig grad, forekomsten af alternative produkter til dem, der tilbydes af FIFA/UEFA i markedet, begrænses, og innovationen hindres, når andre formater og fremgangsmåder forhindres, hvorved den potentielle konkurrence på markedet elimineres og forbrugernes valg begrænses? Vil denne begrænsning være omfattet af en objektiv begrundelse, der gør det muligt at antage, at der ikke er tale om misbrug af en dominerende stilling i henhold til artikel 102 i TEUF?</p> <p>M.fl.</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Kulturministeriet</p> <p>Erhvervsministeriet</p> <p>Konkurrence- og</p> <p>Forbrugerstyrelsen</p>	MF	12.07.22
C-743/19	<p>Parlamentet mod Rådet (placering af ELA)</p> <p><u>Emne:</u></p> <p>Placeringen af den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed (ELA)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Afgørelse (EU) 2019/1199 af 13. juni 2019 annulleres.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p>	Dom	14.07.22
C-159/20	<p>Kommissionen mod Danmark, vedr. brug af betegnelsen ”feta”</p> <p><u>Emne:</u></p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p>	Dom	14.07.22

	<p>Sag omhandlende Kommissionens stævning mod Danmark med påstand om manglende overholdelse af forpligtelserne vedrørende betegnelsen "Feta".</p> <p><u>Påstande:</u> Påstande: Kongeriget Danmark har forsømt at træffe de nødvendige administrative og retslige foranstaltninger til at hindre eller standse ulovlig anvendelse af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser i henhold til artikel 13, stk. 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 ("forordningen om kvalitetsordninger").</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Fødevarestyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen		
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-625/20	<p>INSS</p> <p>1. – »Er den spanske regel om ydelsernes forenelighed, som er fastsat i artikel 163, stk. 1, i den almindelige lov om social sikring, således som den er fortolket i, retspraksis, der forhindrer kombinationen af to ydelser for fuldstændig og varig uarbejdsdygtighed, der er tilkendt i den samme ordning, mens den tillader foreneligheden af ydelser, der er tilkendt i forskellige ordninger, men som i alle tilfælde er optjent på grundlag af uafhængige bidrag, under hensynstagen til konsfordelingen i den spanske sygesikrings forskellige ordninger, i strid med de EU-retlige regler, der er indeholdt i artikel 4 i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring, og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), idet den kan medføre indirekte forskelsbehandling på grund af køn?»</p> <p>2. – Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: »Kan den spanske lovgivning være i strid med EU-retten, såfremt de to ydelser vedrører forskellige skader?»</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.22
C-51/21	<p>Aktsiaselts M.V.WOOL</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Skal det andet mikrobiologiske kriterium »ikke påvist i 25 g«, som anføres i artikel 3, stk. 1, og punkt 1.2 i tabellen i kapitel 1 i bilag I til forordning nr. 2073/2005, under hensyntagen til denne forordning og beskyttelsen af folkesundheden samt de formål, der forfølges med forordning nr. 178/2002 og forordning nr. 882/2004, fortolkes således, at det mikrobiologiske kriterium »ingen i 25 g« i alle tilfælde også gælder for markedsførte fødevarer i deres holdbarhedsperiode, såfremt fødevareromsomhedslederen over for den kompetente myndighed ikke i tilstrækkelig grad har været i stand til at dokumentere, at andre spiseklare fødevarer, der understøtter vækst af <i>Listeria monocytogenes</i>, end fødevarer bestemt til spædbørn og til særlige medicinske formål, ikke overskrider grænseværdien på 100 cfu/g i deres holdbarhedsperiode?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal det andet mikrobiologiske kriterium »ikke påvist i 25 g«, som anføres i artikel 3, stk. 1, og punkt 1.2 i tabellen i kapitel 1 i bilag I til forordning nr. 2073/2005, under hensyntagen til denne forordning og beskyttelsen af folkesundheden samt de formål, der forfølges med forordning nr. 178/2002 og forordning nr. 882/2004, fortolkes således, at uanset om fødevareromsomhedslederen over for den kompetente myndighed i tilstrækkelig grad kan dokumentere, at fødevarer ikke overskrider grænseværdien på 100 cfu/g i sin holdbarhedsperiode, da gælder der to alternative mikrobiologiske kriterier for denne fødevarer, nemlig</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	F-sag	Dom	30.06.22

	<p>1) så længe fødevarer er under fødevarevirksomhedsleders kontrol, kriteriet »ingen i 25 g«, og</p> <p>2) efter at fødevarer har forladt fødevarevirksomhedslederens umiddelbare kontrol, kriteriet »100 cfu/g«?</p>				
C-192/21	<p>Comunidad de Castilla y León Sagen vedrører:</p> <p>A) Skal begrebet »sammenlignelig fastansat«, som anvendes i § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 mellem de generelle tværfaglige organisationer (EFS, UNICE og CEEP), og som er indeholdt som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at det arbejde, som en fastansat tjenestemand har udført som midlertidigt ansat tjenestemand forud for sin fastansættelse, i forbindelse med konsolideringen af vedkommendes lønklasse skal sidestilles med det arbejde, der er udført af en anden fastansat tjenestemand?</p> <p>B) Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 mellem de generelle tværfaglige organisationer (EFS, UNICE og CEEP), og som er indeholdt som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at både den omstændighed, at den pågældende tjenestetid allerede er taget i betragtning og medregnet i forbindelse med opnåelsen af status som fastansat tjenestemand, og udformningen af det vertikale karriereforløb for tjenestemænd i den nationale lovgivning er objektive forhold, der begrundes, at det arbejde, som en fastansat tjenestemand har udført som midlertidigt ansat tjenestemand forud for sin fastansættelse, ikke skal tages i betragtning ved konsolideringen af vedkommendes lønklasse?</p>	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	30.06.22
C-205/21	<p>Ministerstvo na vateshnite raboti, Glavna direktsia za borba s organiziranata prestapnost Sagen vedrører:</p> <p>1. Gennemføres artikel 10 i direktiv 2016/680 korrekt, idet der i den nationale lov – artikel 25, stk. 3, og artikel 25a i Zakon za ministerstvo na vateshnite raboti [lov om indenrigsministeriet] – henvises til den lignende bestemmelse i artikel 9 i forordning 2016/679?</p> <p>2. Er betingelsen i artikel 10, litra a), i direktiv 2016/680, sammenholdt med chartrets artikel 52 og artikel 3 og 8, om, at en begrænsning i den personlige integritet og i beskyttelsen af personoplysninger skal være hjemlet i lovgivning, opfyldt, når der findes indbyrdes modstridende nationale retsfor skrifter vedrørende behandlingen af genetiske og biometriske data med henblik på politimæssig registrering?</p> <p>3. Er en national lov – artikel 68, stk. 4, i lov om indenrigsministeriet – hvorefter retten er forpligtet til at træffe afgørelse om obligatorisk indsamling af personoplysninger (optagelse af kartoteks fotografier og fingeraftryk, prøvetagning med henblik på at lave en DNA-profil), når en person, som er sigtet for at have begået en forsætlig strafbar handling, nægter at medvirke frivilligt til indsamlingen af disse personoplysninger, uden at retten kan vurdere, om der er væsentlig grund til at tro, at personen har begået den strafbare handling, som vedkommende er sigtet for, forenelig med artikel 6, litra a), i direktiv 2016/680, sammenholdt med chartrets artikel 48?</p> <p>4. Er en national lov – artikel 68, stk. 1-3, i lov om indenrigsministeriet – hvorefter optagelse af kartoteks fotografier og fingeraftryk og prøvetagning med henblik på at lave en DNA-profil skal foretages for alle personer, som er sigtet for at have begået en forsætlig strafbar handling, forenelig med artikel 10, artikel 4, stk. 1, litra a) og c), og artikel 8, stk. 1 og 2, i direktiv 2016/680?</p>	Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	30.06.22
C-72/22 PPU	<p>Valstybės sienos apsaugos tarnyba Spørgsmål:</p> <p>1. Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, fortolkes således, at den er til hinder for nationale retsfor skrifter, såsom de i denne sag anførte, som i tilfælde af en erklæring af militær undtagelsestilstand, undtagelsestilstand eller også en erklæring af en nødsituation som</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	30.06.22

	<p>følge af en massetilstrømning af udlændinge, i princippet ikke gør det muligt for en udlænding, som er indrejst og fortsat opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, at indgive en ansøgning om international beskyttelse?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 8, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse da fortolkes således, at den er til hinder for nationale retsforrifter, som i tilfælde af en erklæring af militær undtagelsestilstand, undtagelsestilstand eller også en erklæring af en nødsituation som følge af en massetilstrømning af udlændinge bestemmer, at en asylansøger kan tilbageholdes, blot fordi den pågældende er indrejst på Republikken Litauens område ved ulovligt at krydse Republikken Litauens landegrænse?</p>				
T-280/18	<p>ABLV Bank mod SRB</p> <p>Påstande:</p> <p>— Afgørelser truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) af 23. februar 2018 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren og dennes datterselskab ABLV Bank Luxembourg, SA.</p> <p>— Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	06.07.22
C-349/21	<p>HYA e.a.</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>Er de nationale retters praksis i straffesager, hvorefter retten godkender overvågning, registrering og lagring af telefonsamtaler frit af mistænkte med et generelt standardtekstforbud, hvori det uden nogen form for individuel vurdering blot holdes, at lovbestemmelserne er blevet overholdt, forenelig med artikel 15, stk. 1, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/58 og 11. betragtning hertil?</p> <p>Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgr det en tilsidesættelse af EU-retten, hvis den nationale lov fortolkes således, at de oplysninger, der er indsamlet ved hjælp af en sådan godkendelse, anvendes til at frebevis for anklagen?</p>	Justitsministeriet	F-sag	MF	06.07.22
C-576/20	<p>Pensionsversicherungsanstalt</p> <p>1. Skal artikel 44, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at børnepasningsperioder, som er tilbagelagt i andre medlemsstater, tages i betragtning af en medlemsstat, der er kompetent til at tildele en alderspension, i henhold til hvis lovgivning pensionsansøgeren med undtagelse af disse børnepasningsperioder hele sit arbejdsliv har været i lønnet beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed, allerede fordi denne pensionsansøger på den dato, fra hvilken børnepasningsperioden for det pågældende barn i henhold til denne medlemsstats lovgivning blev taget i betragtning, hverken var i lønnet beskæftigelse eller udøvede selvstændig virksomhed?</p> <p>Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Skal artikel 44, stk. 2, [...] første sætningsdel, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at den medlemsstat, der er kompetent i henhold til afsnit II i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, i henhold til sin lovgivning generelt ikke tager børnepasningsperioder i betragtning, eller kun i konkrete tilfælde ikke gør dette?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	07.07.22
C-13/21	<p>Pricoforest</p> <p>1. Skal begrebet »radius af 100 km« i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 fortolkes således, at afstanden i fugleflugtslinje mellem virksomhedens hjemsted og destinationen skal være mindre end 100 km, eller således at køretøjets reelt tilbagelagte vejstrækning skal være mindre end 100 km?</p> <p>2. Skal bestemmelserne i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 fortolkes således, at udførelsen inden for en måned af transportopgaver henhørende til den i denne bestemmelse omhandlede kategori, hvoraf nogle udføres inden for en radius af 100 km fra virksomhedens hjemsted og andre ved overskridelse af denne radius, med hensyn til undtagelsen af den i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 omhandlede situation fra anvendelsen af denne forordning gennem en national bestemmelse</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	07.07.22

	indebærer, at denne undtagelse omfatter alle de berørte transportopgaver, kun transportopgaver udført [uden] [...] overskridelse af radiusen af 100 km eller ingen af dem?				
C-24/21	<p>PH</p> <p>1) Er forbuddet i artikel 2.1 i Friuli Venezia Giulias regionallov nr. 5/2011, hvormed der er blevet indført sameksistensforanstaltninger, som indebærer forbud mod dyrkelse af MON 810-majs i regionen Friuli Venezia Giulia, foreneligt eller i strid med hele opbygningen af direktiv 2001/18, også i lyset af forordning 1829/2003 og oplysningerne i henstilling 2010/C 200/01?</p> <p>2) Udgør ovennævnte forbud også en foranstaltning med tilsvarende virkning, der således er i strid med artikel 34 TEUF, 35 TEUF og 36 TEUF?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	07.07.22
C-83/21	<p>Airbnb Ireland et Airbnb Payments UK</p> <p>1) Hvilken er den korrekte fortolkning af begreberne »teknisk forskrift« for informationssamfundets tjenester og »forskrift vedrørende tjenester« i informationssamfundet som omhandlet i direktiv (EU) 2015/1535, og skal disse begreber især fortolkes således, at de også omfatter skattemæssige foranstaltninger, der ikke direkte er bestemt til at regulere den specifikke tjeneste i informationssamfundet, men ikke desto mindre påvirker den konkrete levering heraf i medlemsstaten, navnlig ved over for alle leverandører af ejendomsformidlingstjenester – herunder også ikkeetablerede aktører, som leverer deres tjenester online – at indføre supplerende forpligtelser, der udgør et middel til en effektiv skatteopkrævning fra udlejere, såsom</p> <p>a) indsamling og efterfølgende overførsel til medlemsstatens skattemyndigheder af oplysninger om aftaler om korttidsudlejning indgået gennem formidlerens virksomhed,</p> <p>b) indeholdelse og efterfølgende indbetaling til statskassen af den andel, der tilkommer staten, af de summer, som lejere betaler til udlejere?</p> <p>2) Domstolen anmodes om besvarelse af følgende spørgsmål:</p> <p>a) Er princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF og de lignende principper, som kan udledes af direktiv 2006/123/EF og 2000/31/EF, i det omfang de er relevante i den konkrete situation, til hinder for en national foranstaltning, som pålægger ejendomsformidlere, der opererer i Italien – herunder altså også ikke-etablerede aktører, som leverer deres tjenesteydelser online – at indsamle oplysninger om aftaler om korttidsudlejning indgået gennem deres virksomhed og efterfølgende at overføre disse oplysninger til skattemyndighederne med henblik på opkrævning af direkte skatter fra tjenesternes brugere?</p> <p>b) Er princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF og de lignende principper, som kan udledes af direktiv 2006/123/EF og 2000/31/EF, i det omfang de er relevante i den konkrete situation, til hinder for en national foranstaltning, som pålægger ejendomsformidlere, der opererer i Italien – herunder altså også ikke-etablerede aktører, som leverer deres tjenesteydelser online – og medvirker ved betaling af lejen for aftaler om korttidsudlejning indgået gennem deres virksomhed, at indeholde kildeskat af disse betalinger og efterfølgende at indbetale denne skat til statskassen med henblik på opkrævning af direkte skatter fra tjenesternes brugere?</p> <p>c) Såfremt de foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF og de lignende principper, som kan udledes af direktiv 2006/123/EF og 2000/31/EF, i det omfang de er relevante i den konkrete situation, da alligevel være genstand for restriktioner i overensstemmelse med [EU]-retten, der følger af nationale foranstaltninger som de ovenfor i spørgsmål a) og b) beskrevne henset til, at opkrævningen af direkte skatter fra tjenesternes brugere i modsat fald ikke er effektiv?</p> <p>d) Kan princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF og de lignende principper, som kan udledes af direktiv 2006/123/EF og 2000/31/EF, i det omfang de er relevante i den konkrete situation, være genstand for restriktioner i overensstemmelse med [EU]-retten, der følger af en national foranstaltning, som pålægger ejendomsformidlere, der ikke er etableret i Italien, at udpege en fiskal repræsentant, som i den</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	07.07.22

	<p>ikkeetablerede formidlers navn og på dennes vegne skal overholde de ovenfor i spørgsmål b) beskrevne foranstaltninger henset til, at opkrævningen af direkte skatter fra tjenesternes brugere i modsat fald ikke er effektiv?</p> <p>3) Skal artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at den nationale ret i tilfælde af et spørgsmål om fortolkningen af [EU]-retten (såvel den primære som den afledte), som en af parterne har rejst ved at fremlægge dets præcise ordlyd, alligevel har beføjelse til at omformulere spørgsmålet og efter eget skøn, navnlig efter sin egen bedste overbevisning, kan fastlægge de relevante [EU]-retlige forskrifter, de nationale bestemmelser, som eventuelt ikke er forenelige hermed, og ordlyden af spørgsmålet, selvsagt inden for grænserne af det omtvistede emne, eller har den nationale ret pligt til at forelægge spørgsmålet nøjagtigt som formuleret af den anmodende part?</p>				
C-194/21	<p>Staatssecretaris van Financiën Spørgsmål: 1. Skal artikel 184 og 185 i momsdirektivet af 2006 fortolkes således, at en afgiftspligtig, som ved erhvervelse af en vare eller modtagelse af en ydelse, har undladt inden for den gældende nationale forvaltningsfrist at foretage fradrag for indgående moms (»det oprindelige fradrag«) i overensstemmelse med den påtænkte afgiftspligtige benyttelse, har ret til – i forbindelse med en regulering i anledning af den senere første benyttelse af varen eller ydelsen – at gennemføre fradraget, såfremt den faktiske benyttelse af varen eller ydelsen på reguleringstidspunktet er den samme som den påtænkte benyttelse? 2. Har det for besvarelsen af spørgsmål 1 betydning, at undladelsen af at gennemføre det oprindelige fradrag ikke skyldes svig eller misbrug af rettigheder, og at der ikke er konstateret skadelige følger for statskassen?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	07.07.22
C-247/21	<p>Luxury Trust Automobile Sagen vedrører: 1) Skal artikel 42, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, sammenholdt med artikel 197, stk. 1, litra c), i direktivet (for så vidt som affattet i Rådets direktiv 2010/45/EU af 13.7.2010) fortolkes således, at modtageren også er udpeget som betalingspligtig for momsen, når der anføres følgende i fakturaen, der ikke angiver moms: »afgiftsfri trepartstransaktion inden for Fællesskabet«? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: a) Kan en sådan fakturaoplysning gyldigt berigtiges efterfølgende (ved følgende angivelse: »trepartstransaktion inden for Fællesskabet i henhold til UStG's artikel 25. Afgiftsskylden overgår til modtageren af varen«)? b) Kan en berigtigelse kun være gyldig, hvis den berigtigede faktura kommer frem til fakturamodtageren? c) Har berigtigelsen tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor den oprindelige faktura blev udfærdiget? 3) Skal artikel 219a i direktiv 2006/112/EF (som affattet i Rådets direktiv 2010/45/EU af 13.7.2010 og berigtigelsen i EUT L 299/46 af 17.11.2010) fortolkes således, at fakturaen skal udstedes efter reglerne i den medlemsstat, hvis bestemmelser ville skulle anvendes, hvis der i fakturaen endnu ikke er udpeget en »modtager« som betalingspligtig for momsen; eller er det bestemmelserne i den medlemsstat, hvis bestemmelser ville skulle anvendes, hvis det antages, at der gyldigt er udpeget en »modtager« som betalingspligtig for momsen, der skal finde anvendelse?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	07.07.22
C-257/21 og C-258/21	<p>Coca-Cola European Partners Deutschland m.fl. Sagen vedrører: 1. Gennemfører bestemmelser i en kollektiv overenskomst direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden som omhandlet i artikel 51, stk. 1, første punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, når bestemmelserne i den kollektive overenskomst fastsætter en højere kompensation for uregelmæssigt natarbejde end for regelmæssigt natarbejde? 2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Er bestemmelser i en kollektiv overenskomst, der fastsætter en højere kompensation for uregelmæssigt natarbejde end for regelmæssigt natarbejde, forenelige med artikel 20 i Den</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	07.07.22

	Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, når der herved ud over at kompensere for de sundhedsmæssige problemer ved natarbejdet også skal kompenseres for belastninger, som skyldes, at planlægning af uregelmæssigt natarbejde er vanskeligere?				
C-308/21	SATA International – Azores Airlines Sagen vedrører: ‘Does a delay of more than three hours to, or the cancellation of, a flight as a result of a breakdown of the supply of fuel at the airport of origin, in the case where that airport is responsible for the management of the fuel system, constitute an ‘extraordinary circumstance’ within the meaning and for the purposes of Article 5(3) of Regulation (EC) No 261/2004 of the European Parliament and of the Council of 11 February 2004?’	Transportministeriet	O-sag	Dom	07.07.22
C-351/21	Beobank Sagen vedrører: 1) Er betalingsstjenesteudbyderen i henhold til artikel 38, stk. 1, litra a), i direktiv 2007/64/EF omfattet af en indsatsforpligtelse eller en resultatforpligtelse med hensyn til tilvejebringelse af »oplysninger om betalingsmodtageren«? 2) Omfatter »oplysninger om betalingsmodtageren«, jf. denne bestemmelse, de oplysninger, der gør det muligt at identificere den fysiske eller juridiske person, der har modtaget betalingen?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	07.07.22
C-377/21	Zone de secours Hainaut Skal § 4 i rammeaftalen, der gennemføres ved Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der ved beregningen af lønnen til fastansatte brandmænd, der arbejder på fuld tid, ved fastsættelsen af deres lønningsmæssige anciennitet opgør detarbejde, der er udført som frivillig brandmand, i forhold til arbejdsmængden, dvs. varigheden af det reelt udførte arbejde, i henhold til »prorata temporis«-princippet og ikke i henhold til den periode, i hvilken dette arbejde er blevet udført?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	07.07.22
C-404/21	INPS et Repubblica italiana Sagen vedrører: »Skal artikel 45 TEUF og 48 TEUF samt artikel 4 TEU, artikel 11 i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i [EU] og artikel 8 bilag IIIa til ansættelsesvilkårene for ansatte ved ECB fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning eller en national administrativ praksis, hvorefter en arbejdstager i en medlemsstat, som har indbetalt bidrag til den nationale socialsikringsinstitution, og som på nuværende tidspunkt arbejder i en EU-institution, såsom ECB, ikke til denne institutions pensionsordning kan overføre de bidrag, som vedkommende har indbetalt til hjemlandets nationale socialsikringsordning? På baggrund af svaret på det første spørgsmål ønskes oplyst, om det er muligt at overføre pensionsbidrag, selv om der ikke er vedtaget en national gennemførelsesforanstaltning eller indgået en særskilt aftale mellem den medlemsstat, hvori arbejdstageren er statsborger, eller arbejdstagerens pensionsinstitut, på den ene side, og EU-institutionen, på den anden side?»	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	07.07.22
C-264/21	Koninklijke Philips Sagen vedrører: 1. Forudsætter begrebet »producent« som omhandlet i produktansvarsdirektivets artikel 3, stk. 1, at en person, der anbringer sit navn, mærke eller andet kendetegn på produktet eller tillader, at det anbringes, også på anden måde udgiver sig for at være produktets producent? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Ud fra hvilke synspunkter bedømmes det, om den pågældende udgiver sig for at være producent af produktet? Er det relevant for denne bedømmelse [org. s. 12], at et produkt blev produceret af et datterselskab til varemærkeindehaveren og solgt af et andet datterselskab?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	07.07.22
T-150/20	Tartu Agro mod Kommissionen Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling. — Kommissionens afgørelse af 24. januar 2020 vedrørende statsstøtte SA.39182 (2017/C), der omhandler tildeling af angiveligt retsstridig støtte til Tartu Agro, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	13.07.22
T-629/20	Delifruit mod Kommissionen Påstande:	Miljøministeriet	O-sag	Dom	13.07.22

	<p>— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.</p> <p>— Den anfægtede retsakt, som ændret ved berigtigelse til Kommissionens forordning (EU) 2020/1085, annulleres delvist, for så vidt som maksimalgrænseværdierne for chlorpyrifos i bananer heri fastsættes til 0,01 mg/kg.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
T-227/21	<p>Illumina mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>- Europa-Kommissionens afgørelse af 19. april 2021 (sag COMP/M.10188), i henhold til artikel 22, stk. 3, i forordning nr. 139/2004/EF om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser¹, om imødekommelse af anmodningen af 9. marts 2021 om en henvisning i henhold til fusionsforordningens artikel 22, stk. 1, der blev fremsat af Autorité de la Concurrence, France (den franske konkurrencemyndighed), og om at erklære at have kompetence til at behandle fusionen mellem Illumina, Inc. og GRAIL, Inc. i henhold til fusionsforordningen, annulleres.</p> <p>- De fem øvrige med denne afgørelse forbundne afgørelser, der blev udstedt af Kommissionen til Nederlandene, Belgien, Grækenland, Island og Norge, og som tillod dem at tilslutte sig henvisningsanmodningen, annulleres.</p> <p>- Henvisningsanmodningen annulleres</p> <p>- Hvis og i det omfang det er nødvendigt annulleres Kommissionens afgørelse af 11. marts 2021, hvorved Illumina blev underrettet om, at Kommissionen havde modtaget en henvisningsanmodning, som i henhold til fusionsforordningens artikel 22, stk. 4, andet punktum, havde den retsfølge, at Illumina blev forbudt at gennemføre fusionen i henhold til fusionsforordningens artikel 7.</p> <p>- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	13.07.22
C-59/18 og C-182/18	<p>Den Italienske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Afgørelse vedtaget i tilknytning til samlingen i Rådet for Den Europæiske Union af 20. november 2017 — 14559/17 i rådssammensætningen Rådet for Almindelige Anliggender, offentliggjort ved en pressemeddelelse indeholdende referatet (Outcome of the Council Meeting (3579th Council meeting)) annulleres, for så vidt som den udpeger Amsterdam som det nye hjemsted for Det Europæiske Lægemiddelagentur, og det fastslås følgelig, at det nye hjemsted skal tildeles byen Milano.</p>	Udenrigsministeriet Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	14.07.22
C-106/19 og C-232/19	<p>Italien mod Rådet og Parlamentet</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Forordning (EU) 2018/1718 om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 for så vidt angår Det Europæiske Lægemiddelagents hjemsted, offentliggjort i EU-Tidende den 16. november 2018, L 291, annulleres.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Miljøministeriet Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	14.07.22
C-128/20	<p>GSMB Invest</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs køretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer fortolkes således, at en anordning i en bil, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 715/2007, er ulovlig, såfremt ventilen i udstødningsgassens retursystem (herefter »EGR-ventil«), dvs. en komponent, der med sandsynlighed vil påvirke emissionen, er konstrueret således, at den andel af udstødningsgassen, som føres tilbage, reguleres på en sådan måde, at den kun mellem 15 og 33 grader Celsius og kun under 1 000 m højde sikrer et lavt emissionsniveau og uden for dette temperaturvindue i løbet af 10 grader Celsius og over 1 000 m højde i løbet af 250 m højde lineært reduceres til 0, hvorved der sker en forøgelse af NO_x-emissionen over grænseværdierne i forordning nr. 715/2007?</p> <p>2. Skal udtrykket i artikel 5, stk. 2, »for at beskytte motoren mod beskadigelse eller havari«, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs køretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til</p>	Transportministeriet Miljøministeriet	O-sag	Dom	14.07.22

	<p>reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer fortolkes således, at en udstødningsstrategi, som fortrinsvis har til formål at skåne anordninger, såsom EGR-ventil, EGR-køler og dieselpartikelfilter, ikke opfylder undtagelsesbestemmelserne?</p> <p>3. Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer fortolkes således, at en udstødningsstrategi, der kun sikrer, at de emissionsbegrænsende anordninger er fuldt funktionsdygtige inden for et temperaturområde mellem 15 og 33 grader Celsius og under 1 000 m højde (såkaldt »termovindue«) og derfor i Europa, navnlig i Østrig, i løbet af et år i hovedparten af tiden ikke er fuldt funktionsdygtig, ikke opfylder kravet i artikel 5, stk. 1 – køretøjets funktion ved normal brug – og udgør en ulovlig manipulationsanordning?</p>				
C-134/20	<p>Volkswagen <u>Spørgsmål:</u> a) Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer fortolkes således, at en anordning i en bil, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 715/2007, er ulovlig, såfremt ventilen i udstødningsgassens retursystem (herefter »EGR-ventil«), dvs. en komponent, der med sandsynlighed vil påvirke emissionen, er konstrueret således, at den andel af udstødningsgassen, som føres tilbage, reguleres på en sådan måde, at den kun mellem 15 og 33 grader Celsius og kun under 1 000 m højde sikrer et lavt emissionsniveau, og uden for dette temperaturvindue i løbet af 10 grader Celsius og over 1 000 m højde i løbet af 250 m højde lineært reduceres til 0, hvorved der sker en forøgelse af NOx-emissionen over grænseværdierne i forordning nr. 715/2007? b) Har det betydning for bedømmelsen af spørgsmål a), om den i spørgsmål a) nævnte anordning i køretøjet er nødvendig for at beskytte motoren mod beskadigelse? c) Har det endvidere betydning for bedømmelsen af spørgsmål b), om den del af motoren, der skal beskyttes mod beskadigelse, er EGR-ventilen? d) Har det betydning for bedømmelsen af spørgsmål a), om den i spørgsmål a) nævnte anordning i køretøjet blev monteret allerede ved fremstillingen af bilen, eller om den i spørgsmål a) beskrevne regulering af EGR-ventilen skal monteres i bilen som afhjælpning som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed?</p>	Transportministeriet Miljøministeriet	O-sag	Dom	14.07.22
C-145/20	<p>Porsche Inter Auto et Volkswagen <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171, s. 12, af 7.7.1999) fortolkes således, at et motorkøretøj, der er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EFT L 171, s. 1, af 29.6.2007), har den beskaffenhed, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente, når køretøjet er udstyret med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), og artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007, men køretøjstypen på trods heraf har en gyldig EFTypegodkendelse, hvorfor motorkøretøjet kan anvendes i vejtrafikken? 2. Skal artikel 5, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 715/2007 fortolkes således, at en manipulationsanordning som omhandlet i denne forordnings artikel 3, nr. 10), som er konstrueret således, at udstødningsgasrecirkulationen, uden for prøvningsdrift under laboratoriebetingelser, under faktiske brugsforhold kun fungerer i fuldt omfang, når udendørstemperaturen ligger mellem 15 og 33 grader Celsius, i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 2, litra a), kan være lovlig, eller er det på forhånd udelukket at anvende den</p>	Transportministeriet Miljøministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	14.07.22

	<p>nævnte undtagelsesbestemmelse allerede på grund af begrænsningen af udstødningsgasrecirkulationens fulde effektivitet til betingelser, som i dele af Den Europæiske Union kun foreligger omkring halvdelen af året?</p> <p>3. Skal artikel 3, stk. 6, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en manglende overensstemmelse med købsaftalen, der består i, at et køretøj er udstyret med en manipulationsanordning, som er ulovlig i henhold til artikel 3, nr. 10), sammenholdt med artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007, skal kvalificeres som uvæsentlig i den nævnte bestemmelses forstand, såfremt erhververen også ville have købt køretøjet, hvis denne havde haft kendskab til anordningens eksistens og funktionsmåde?</p>				
C-436/20	<p>ASADE Spørgsmål: 1) Skal artikel 49 TEUF og artikel 76 og 77 i (sammenholdt med artikel 74 i og bilag XIV til) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter ordregivende myndigheder kan benytte sig af aftaler med private nonprofitheder – ikke kun frivillige organisationer – med henblik på levering af alle former for sociale tjenesteydelser til personer mod godtgørelse af udgifter uden at anvende de procedurer, der er fastlagt i udbudsdirektivet, og uanset den anslåede værdi af disse tjenesteydelser, idet det forholder sig sådan, fordi denne godtgørelse ganske enkelt forudgående kvalificeres som værende af ikke-kontraktuel karakter?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og denne ordning dermed er mulig, skal artikel 49 TEUF og artikel 76 og 77 i (sammenholdt med artikel 74 i og bilag XIV til) udbudsdirektivet da fortolkes således, at ordregivende myndigheder kan benytte sig af aftaler med private nonprofitheder – ikke kun frivillige organisationer – med henblik på levering af alle former for sociale tjenesteydelser til personer mod godtgørelse af udgifter uden at anvende de procedurer, der er fastlagt i udbudsdirektivet, og uanset den anslåede værdi af disse tjenesteydelser, idet det forholder sig sådan, fordi denne godtgørelse ganske enkelt forudgående kvalificeres som værende af ikke-kontraktuel karakter, når denne nationale lovgivning desuden ikke udtrykkeligt omfatter de krav, der er fastsat i førnævnte direktivs artikel 77, men derimod henviser til en senere lovgivningsmæssig udvikling, uden at det udtrykkeligt er fastsat i retningslinjerne for denne lovgivningsmæssige udvikling, at den udtrykkeligt skal omfatte de krav, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 77?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål også besvares benægtende, og denne ordning dermed er mulig, skal artikel 49 TEUF og 56 TEUF og artikel 76 og 77 i (sammenholdt med artikel 74 i og bilag XIV til) direktivet om offentlige udbud og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked da fortolkes således, at ordregivende myndigheder med henblik på udvælgelsen af den nonprofitorganisation (ikke kun frivillige organisationer), som de vil indgå aftale med om levering af alle former for sociale tjenesteydelser til personer – ud over de i artikel 2, stk. 2, litra j), i sidstnævnte direktiv nævnte – blandt udvælgelseskriterierne kan anvende kriteriet om, at den pågældende enhed skal være etableret på det sted, hvor tjenesteydelsen skal leveres?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Social- og Ældreministeriet	O-sag	Dom	14.07.22
C-500/20	<p>ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft Spørgsmål: 1. Har Den Europæiske Unions Domstol kompetence til at fortolke de fælles regler om anvendelse af infrastruktur i international jernbanetrafik (CUI – bilag E til konventionen om internationale jernbanebefordringer [COTIF])?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal CUI's artikel 8, stk. 1, litra b), fortolkes således, at infrastrukturforvalterens ansvar for materiel skade også omfatter de udgifter, som operatøren skal afholde som følge af, at den pågældende på grund af beskædigelsen af sine lokomotiver må leje andre lokomotiver som erstatning herfor?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende og det andet spørgsmål benægtende, spørges: Skal CUI's artikel 4 og artikel 19, stk. 1, fortolkes således, at kontraktparterne gyldigt kan udvide deres ansvar ved at foretage en generel henvisning til national ret, når omfanget af ansvaret ganske vist derved udvides, men – som en undtagelse fra CUI's objektive ansvar – er betinget af culpa?</p>	Transportministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	14.07.22

C-680/20	<p>Unilever Italia Mkt. Operations <u>Sagen vedrører:</u> 1) Bortset fra tilfældene af kontrol med selskaber, hvilke kriterier er da relevante for at afgøre, om aftalemæssig samordning mellem formelt selvstændige og uafhængige erhvervsdrivende giver anledning til én enkelt økonomisk enhed som omhandlet i artikel 101 TEUF og 102 TEUF, og kan især en vis grad af indflydelse på en anden virksomheds forretningsmæssige beslutninger, hvilket er typisk for forretnings samarbejdet mellem en producent og dennes distributionsformidlere, anses for at være tilstrækkelig til at kvalificere disse personer som tilhørende den samme økonomiske enhed, eller er det nødvendigt, at der foreligger en »hierarkisk« forbindelse mellem de to virksomheder, hvilket kan konstateres, når der foreligger en aftale, på grundlag af hvilken flere selvstændige selskaber »underkaster« sig et af disses styring og samordning, således at konkurrencemyndighederne skal løfte beviset for, at der foreligger en række systematiske og kontinuerlige retningsgivende handlinger, som kan påvirke virksomhedens driftsmæssige beslutninger, dvs. de strategiske og operative beslutninger af finansiell, industriel og forretningsmæssig karakter? 2) Skal artikel 102 TEUF i forbindelse med afgørelsen af, om der foreligger misbrug af dominerende stilling gennem eksklusivitetsbetingelser, fortolkes således, at konkurrencemyndighederne har pligt til at vurdere disse betingelsers evne til at udelukke lige så effektive konkurrenter fra markedet og pligt til at foretage en grundig vurdering af de af virksomheden indgivne økonomiske analyser vedrørende den fastlagte adfærds reelle evne til at udelukke lige så effektive konkurrenter fra markedet, eller har konkurrencemyndighederne med hensyn til eksklusivitetsbetingelser med udelukkelsesvirkning eller praksis kendetegnet ved mange forskellige former for misbrug (loyalitätsrabatter og eksklusivitetsbetingelser) ingen lovbestemt pligt til at fastlægge overtrædelsen af konkurrenceretten på grundlag af kriteriet vedrørende den lige så effektive konkurrent?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	F-sag	GA	14.07.22
C-207/21 P	<p>Republikken Polen mod Europa-Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> — Rettens dom af 27. januar 2021 i sag T-699/17, Republikken Polen mod Europa-Kommissionen, ophæves i sin helhed. — Republikken Polens første anbringende i sag T-699/17 forkastes. — Sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten, således at det andet til det femte anbringende, som ikke blev undersøgt i første instans, kan forkastes. — Afgørelsen om sagsomkostninger i forbindelse med sagen i første instans og nærværende appelsag udsættes til</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	14.07.22
C-311/21	<p>TimePartner Personalmanagement <u>Sagen vedrører:</u> 1. Hvorledes defineres begrebet »den generelle beskyttelse af vikaransatte« i artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19. november 2008 om vikararbejde, og omfatter det navnlig mere end den beskyttelse, som i henhold til den nationale lovgivning og EU-retten ufravigeligt kræves for alle arbejdstageres vedkommende? 2. Hvilke betingelser og kriterier skal være opfyldt, for at det kan antages, at bestemmelserne i en kollektiv overenskomst vedrørende vikaransattes arbejds- og ansættelsesvilkår, der afviger fra princippet om ligebehandling, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104/EF, respekterer den generelle beskyttelse af vikaransatte? a) Skal der ved prøvelsen af, om den generelle beskyttelse er respekteret – abstrakt – tages udgangspunkt i de overenskomstmæssige arbejdsvilkår for de vikaransatte, der er omfattet af en sådan kollektiv overenskomsts anvendelsesområde, eller kræves der en sammenlignende vurdering af de overenskomstmæssige arbejdsvilkår og de arbejdsvilkår, der gælder i den virksomhed, til hvilken de vikaransatte udsendes (brugervirksomheden)? b) I tilfælde af en afvigelse fra princippet om ligebehandling med hensyn til aflønning indebærer kravet i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF om, at den generelle beskyttelse skal respekteres, da, at der eksisterer et tidsubegrænset ansættelsesforhold mellem vikarbureauet og den vikaransatte? 3. Skal den nationale lovgiver fastsætte de betingelser og kriterier, som arbejdsmarkedets parter skal overholde for at respektere den</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	14.07.22

	<p>generelle beskyttelse af vikaransatte, som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF, når denne lovgiver giver parterne mulighed for at indgå kollektive overenskomster, der indeholder bestemmelser vedrørende vikaransattes arbejds- og ansættelsesvilkår, som afviger fra kravet om ligebehandling, og det nationale overenskomstsystem indeholder krav, hvorefter der kan forventes en rimelig balance mellem parternes interesser (den såkaldte garanti for kollektive overenskomsters retmæssighed)?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>a) Er kravet om, at den generelle beskyttelse af vikaransatte som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF skal respekteres, opfyldt med lovbestemmelser, der som Arbeitnehmerüberlassungsgesetz [lov om ordning for vikararbejde] i den affattelse, der har været gældende siden den 1. april 2017, indeholder en nedre løngrænse for vikaransatte, en maksimal varighed af udsendelse til en og samme brugervirksomhed, en tidsmæssig begrænsning af afvigelsen fra princippet om ligebehandling med hensyn til aflønningen, ugyldighed af en overenskomstmæssig ordning, der afviger fra princippet om ligebehandling, for vikaransatte, der inden for de sidste seks måneder før udsendelsen til brugervirksomheden er fratrukket hos denne eller hos en arbejdsgiver, der indgår i en koncern med brugervirksomheden, som omhandlet i § 18 i Aktiengesetz [lov om aktieselskaber], og en forpligtelse for brugervirksomheden til principielt at give vikaransatte adgang til de kollektive faciliteter (herunder navnlig kantine, børnepassnings- og transportfaciliteter) på de samme vilkår som dem, der gælder for fastansatte?</p> <p>b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette i så fald også, når der i tilsvarende lovbestemmelser som i den affattelse af Arbeitnehmerüberlassungsgesetz, der var gældende til og med den 31. marts 2017, ikke er fastsat en tidsmæssig begrænsning af afvigelsen fra princippet om ligebehandling med hensyn til aflønningen, og kravet om, at udsendelsen kun må være »midlertidig«, ikke konkretiseres tidsmæssigt?</p> <p>5. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende: Kan de nationale retsinstanser i tilfælde af bestemmelser i kollektive overenskomster vedrørende arbejds- og ansættelsesvilkårene for vikaransatte, der afviger fra princippet om ligebehandling, i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2008/104/EF, i ubegrænset omfang efterprøve disse kollektive overenskomster med henblik på, om afvigelserne respekterer den generelle beskyttelse af vikaransatte, eller kræver chartrets artikel 28 og/eller henvisningen til »arbejdsmarkedets parter uafhængighed« i 19. betragtning til direktiv 2008/104/EF, at arbejdsmarkedets parter med hensyn til respekten af den generelle beskyttelse af vikaransatte skal indrømme en skønsmargen, som kun i begrænset omfang kan efterprøves ved domstolene, og – i bekræftende fald – hvor vid er denne skønsmargen?</p>				
C-323/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid <u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. a) Skal begrebet »anmodende medlemsstat« i artikel 29, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180), fortolkes således, at der herved forstås den medlemsstat (i casu den tredje medlemsstat, det vil sige Nederlandene), der som den sidste indgav en anmodning om tilbagesøgelse eller overtagelse til en anden medlemsstat?</p> <p>b) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, har den omstændighed, at der tidligere er indgået en aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Tyskland og Italien), også virkninger for de denne tredje medlemsstat (in casu Nederlandene) påhvilende juridiske forpligtelser over for udlændingen i henhold til Dublinforordningen eller over for de i den tidligere aftale om overførsel deltagende medlemsstater, og i bekræftende fald hvilke?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, fortolkes således, at den er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse i forbindelse med et retsmiddel mod en afgørelse om overførsel med føje kan gøre gældende, at der ikke kan ske overførsel, fordi fristen for en</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	14.07.22

	overførsel i henhold til en tidligere indgået aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Tyskland og Italien) er udløbet?				
C-324/21 og C-325/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid m.fl.</p> <p>Spørgsmål:</p> <p>Skal artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180), fortolkes således, at en løbende frist for overførsel som omhandlet i artikel 29, stk. 1 og 2, begynder at løbe på ny på det tidspunkt, hvor udlændingen, efter at have forhindret en medlemsstats overførsel ved at forsvinde, indgiver en ny ansøgning om international beskyttelse i en anden (in casu en tredje) medlemsstat?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, fortolkes således, at den er til hinder for, at en ansøger om international beskyttelse i forbindelse med et retsmiddel mod en afgørelse om overførsel med føje kan gøre gældende, at der ikke kan ske overførsel, fordi fristen for enoverførsel i henhold til en tidligere indgået aftale om overførsel mellem to medlemsstater (in casu Frankrig og Østrig) er udløbet, med den følgerkning at den frist, inden for hvilken Nederlandene kan overføre, er udløbet?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	14.07.22
C-392/21	<p>Inspectoratul General pentru Imigrari</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1) Skal udtrykket »specielt synskorrigerende hjælpemiddel« i artikel 9 i Rådets direktiv 90/270/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejde ved skærmterminaler fortolkes således, at det ikke kan omfatte briller?</p> <p>2) Skal der ved udtrykket »specielt synskorrigerende hjælpemiddel« i artikel 9 i Rådets direktiv 90/270/EØF alene forstås et hjælpemiddel, der udelukkende anvendes på arbejdspladsen eller til udførelse af arbejdsopgaver?</p> <p>3) Vedrører den forpligtelse til at udlevere et specielt synskorrigerende hjælpemiddel, som er fastsat i artikel 9 i Rådets direktiv 90/270/EØF, udelukkende arbejdsgiverens anskaffelse af hjælpemidlet, eller kan den gøres til genstand for en udvidende fortolkning, således at den også omfatter det tilfælde, hvor arbejdsgiveren afholder de nødvendige udgifter, som arbejdstageren har haft i forbindelse med anskaffelsen af hjælpemidlet?</p> <p>4) Er det foreneligt med artikel 9 i Rådets direktiv 90/270/EØF, at arbejdsgiveren dækker disse udgifter ved en generel forhøjelse af lønnen, der permanent svarer til en »forhøjelse på grund af meget vanskelige arbejdsforhold«?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	14.07.22